

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Z. A.**, zast. JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 4. 2021, č. j. CPR-8831-3/ČJ-2021-930310-V249, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 6. 2021, č. j. 20 A 22/2021 - 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1]Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítla odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 26. 2. 2021, č. j. KRPA-45878-4/ČJ-2021-000022-101 (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí“), kterým byla žalobkyni podle § 50a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stanovena nová doba k vycestování z členských států Evropské unie (dále jen „EU“) nejpozději do 30 dní ode dne oznámení tohoto rozhodnutí.

[2]Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) nadepsaným rozsudkem žalobu proti tomuto rozhodnutí žalované zamítl.

[3]Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti tomuto rozsudku městského soudu včasnou blanketní kasační stížnost. V jejím doplnění, jež Nejvyšší správní soud obdržel v zákonné měsíční lhůtě, namítla, že prvostupňovým správním rozhodnutím stanovená nová doba k vycestování z území členských států EU v délce 30 dnů je nedostatečná. Správní orgány totiž odkázaly zejména na možnost podat žádost o dlouhodobé vízum

za účelem strpění pobytu, aniž by jakkoli reflektovaly délku příslušného řízení o této žádosti. Městský soud se zároveň nezabýval námitkou, že v případě nevyhovění této žádosti stěžovatelce nevzniká žádné pobytové oprávnění.

[4]Stěžovatelka dále považuje za rozhodující, že nebylo vyhověno jejímu odvolání proti rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU, přičemž z důvodu narození dcery dne 2. 9. 2020 nemohla z území České republiky odjet. Městský soud pak řádně nevypořádal ani odkaz na § 88 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka doplnila, že postup žalované považuje za porušení práv dítěte vyplývajících z čl. 10 bodu 1 Úmluvy o právech dítěte. Z podané správní žaloby a v ní konkrétně popsané časové linky současně vyplývaly konkrétní důvody, pro které je nutné nově stanovenou dobu k vycestování z území členských států EU pokládat za nepřiměřeně krátkou. Stěžovatelka dále poukázala na princip *non-refoulement* a její právo na rodinný život. Závěrem odkázala na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek ze dne 30. 10. 2018, č. j. 5 As 122/2016 - 36, č. 3829/2019 Sb. NSS.

[5]Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti setrvala na svém právním názoru formulovaném v žalobou napadeném rozhodnutí, jež bylo vydáno v souladu s právními předpisy a na základě přesvědčivě zjištěného skutkového stavu věci. Závěrem odkázala na rozsudek městského soudu, s jehož odůvodněním se plně ztotožnila, jakož i na shromážděný spisový materiál.

II. Posouzení kasační stížnosti

[6]Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[7]Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., ve znění zákona č. 77/2021 Sb., Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (což je také nyní projednávaná věc), pro nepřijatelnost, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[8]Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy

pokračování

jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[9] Stěžovatelka namítla, že žalovaná stanovení nové doby k vycestování z území členských států EU odůvodnila zejména odkazem na možnost podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu podle zákona o pobytu cizinců. Nová doba k vycestování však není přiměřená délce posuzování takové žádosti, čímž se městský soud vůbec nezabýval.

[10] Žalovaná v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí konstatovala, že v situaci, kdy stěžovatelka podala žádost o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu, nebylo jejím úkolem zajistit stěžovatelce pouze na základě její žádosti o nové stanovení doby k vycestování po dobu rozhodování příslušného správního orgánu (rovněž o případných opravných prostředcích) pobytové oprávnění k setrvání na území České republiky. Žalovaná ostatně nemohla předvídat, jak dlouho by mohlo zmíněné řízení trvat. Prvostupňovým správním rozhodnutím nadto bylo žádosti stěžovatelky o stanovení nové doby k vycestování vyhověno, přičemž je zřejmé, že v ní neuvedla žádnou konkrétní dobu, kterou by považovala za přiměřenou. Až následně v odvolání proti tomuto rozhodnutí namítla, že za takovou dobu lze v jejím případě považovat minimálně 90 dní. Uvedeným závěrům Nejvyšší správní soud nemá čeho vytknout. Všemi výše zmíněnými skutečnostmi se přitom zabýval následně také městský soud.

[11] Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že odkaz stěžovatelky na jeho rozsudek ze dne 30. 10. 2018, č. j. 5 As 122/2016 - 36, č. 3829/2019 Sb. NSS, není případný, jelikož podstatou tehdy posuzované věci byla otázka, zdali lze opakovaně žádat o stanovení nové doby k vycestování z území členských států EU. Uvedenou možnost přitom měla rovněž stěžovatelka, měla-li za to, že z důvodů formulovaných v § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vycestovat nemohla. Její námitka, že v důsledku postupu žalované a městského soudu byla nucena na území České republiky opětovně pobývat neoprávněně, tak není opodstatněná.

[12] Považuje-li stěžovatelka dále za rozhodné, že jí neměla být vůbec uložena povinnost opustit území členských států EU z důvodu porušení principu *non-refoulement* a jejího práva na rodinný život, Nejvyšší správní soud konstatuje, že předmětem dané věci není posouzení zákonnosti rozhodnutí o povinnosti vycestovat z území členských států EU. Navíc stěžovatelka v kasační stížnosti konkrétně neuvedla, v čem v souvislosti se stanovením nové doby k vycestování spatřuje porušení výše zmíněného principu a jejích práv i práv její nezletilé dcery.

[13] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že bylo právě na stěžovatelce, aby v souladu s § 50a odst. 3 a § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců řádně a dostatečně konkrétně odůvodnila její žádost o stanovení nové doby k vycestování. Uvedené důvody přitom správní orgány

ani městský soud nemohly domýšlet, a to ani na základě stěžovatelkou popsané časové linky sledu jednotlivých událostí. Prostřednictvím uvedené žádosti však již stěžovatelka nemohla účinně brojit proti pravomocným rozhodnutím správních orgánů o stanovení povinnosti k vycestování z území členských států EU.

[14] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že se městský soud v odůvodnění svého rozsudku řádně zabýval všemi žalobními námitkami stěžovatelky, a to včetně jejího odkazu na § 88 zákona o pobytu cizinců v souvislosti s případným porušením jejího práva na rodinný život či práv její dcery.

III. Závěr a náklady řízení

[15] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Ta ostatně v kasační stížnosti neuvedla žádnou konkrétní okolnost, z níž dovozuje její přijatelnost. Nejvyšší správní soud proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost.

[16] Jelikož stěžovatelka neměla v řízení o kasační stížnosti úspěch a žalované nevznikly náklady přesahující náklady její běžné úřední činnosti, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2021

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu